

ващи групировки, и дълго време се съдържаше да вземе страна. Съ течение на времето, обаче, нейната намъса ставаше неизбежна. Най-сетне, следъ безплодни преговори съ Съглашенскитъ сили, подъ впечатлението на германскитъ победи и поради незаздравѣлата рана, която ѝ се нанесе въ Букурещъ само преди две години, тя се реши да воюва на страната на Централнитъ сили. Незадоволителнитъ предложения на Съглашението и прѣсното огорчение отъ поведението на Сърбия презъ 1913 година бѣха дълбока психологическа причина да не се нареди българската войска въ помощъ на бившия си съюзникъ.

На 10/23-и септемврий 1915 година бѣ обявена обща мобилизация на българскитъ въоръжени сили, а на 1-и октомврий бѣ обявена война на Сърбия. Съ тази си постъпка България открито застана на страната на Централнитъ държави и свърза съ тѣхъ своята съдба. Въ защита съ своя застрашенъ съюзникъ, всички Съглашенски сили — Русия, Франция, Англия, Италия, Белгия и др. — не закъснѣха да обявятъ война на Българското царство. По такъвъ начинъ България се намѣри въ общия кипежъ на кървавия европейски конфликтъ, и трѣбваше, по необходимостъ, да мѣри силитъ си и съ голѣмитъ западни държави

*

За войната съ Сърбия българската войска бѣ раздѣлена на три армии и общъ резервъ:

I и II армии — 155,000 боеца, съ 460 орджия, имаха назначение за непосредствено действие срещу Сърбия, а III армия — 75,000 боеца, съ 200 орджия, за запазване Северна България отъ евентуално ромънско нападение. Общиятъ резервъ броеше 60,000 боеца и 200 орджия.

Въ III армия влизаха 4-а Преславска и 5-а Дунавска дивизии, 3-а конна бригада 7-и коненъ полкъ и формиращата се по същото време 12-а дивизия. Прочие, 5-а Дунавска дивизия твърде скоро излѣзе отъ състава на III армия: тя бѣ отправена за Северна Македония, дето се развиваха последнитъ действия срещу сръбскитъ войски. Следъ това, ведно съ войскитъ на II армия, 5-а дивизия бѣ насочена на югъ, и до края на Свѣтовната война остана на Южния фронтъ.

Б) Животътъ на 18-и пех. Етърски полкъ отъ демобилизацията презъ 1913 година до мобилизацията презъ есенъта на 1915 година.

Следъ демобилизацията и завръщането на 18-и пех. полкъ въ гр. Велико-Търново, се начена обща трескава работа за подреждане казармитъ и за привеждане въ известностъ полковото имущество. Умората отъ войната бързо премина. Преживѣнитъ трудности се забравяха, и въ казармитъ настана обикновената ежедневностъ на мирния животъ. Само бойнитъ спомени не изчезваха: тѣ непрекъснато се повтаряха, оживяваха и даваха особенъ тонъ на разказитъ и разговоритъ. . .